

de expresión, reunión, asociación, la libertad y el secreto de la correspondencia, la libertad religiosa, etc. Y a través del desarrollo legislativo de esta Ley de Protección Jurisdiccional de los Derechos Fundamentales de la Persona se introducían sustanciales modificaciones en las normas generales tanto del enjuiciamiento civil como del enjuiciamiento criminal en la garantía jurisdiccional, penal, atribuyendo el primero con carácter exclusivo y excluyente a la jurisdicción ordinaria, tal como el 117/3 de la Constitución venía realizando. Estableciendo un procedimiento específico en que se modifican normas de todo el ordenamiento de la Ley de Enjuiciamiento Criminal, al introducir, por ejemplo, la posibilidad de que los artículos de previo y especial pronunciamiento se planteen en el escrito de calificación provisional. Al introducir la supresión del acto de conciliación, en las querellas que se planteen por injuria y calumnia, y al desarrollar toda una normativa específica en la regulación del recurso contencioso-administrativo, ya que contra los actos de la Administración cabe este recurso contencioso en el que queda suprimida la necesidad previa que se establecía en la norma, todavía vigente de 1956, de que el recurso de reposición o cualquier otro recurso previo, queda, como digo, derogado para la viabilidad de todos los recursos que se planteen en el ámbito contencioso administrativo.

Enric Sopena, periodista i President de l'Associació de la Premsa de Barcelona

El que jo penso és que més enllà de les lleis, on ens trobem en aquests moments és en una situació, que, encara que ha canviat, evidentment, pel que fa al passat, continua repetint molts dels vicis del passat, encara que a través d'altres fórmules. S'ha apuntat, per exemple, el perill que hi ha, que ja hi és, de la desaparició jurídica de la professió periodística. Estem assistint a una ofensiva, per part de determinats grups empresarials vinculats a la premsa; aquesta ofensiva està orientada a la desaparició del periodista com a tal. Segons aquesta concepció, serà periodista tot aquell que treballi en una empresa periodística, i s'ha acabat. I per tant és periodista aquell que és contractat, i no és periodista aquell que no és contractat. I l'empresari pot contractar qui vulgui, sigui o no sigui periodista, o hagi estudiat periodisme, o no, encara que tingui una capacitat cultural mínima, una capacitat tècnica mínima.

Nosaltres pensem, més enllà de defenses corporatives, que aquest intent, que és plenament actual, i del qual no es parla gaire, perquè potser

els mitjans de comunicació no en parlen perquè no els interessa —i quan em refereixo als mitjans d'informació, no parlo dels periodistes o del personal que hi treballem, sinó dels qui tenen realment la llibertat d'expressió última, que són els empresaris, i d'això, no se'n parla gaire— és un debat que si estigués vigent en qualsevol altra professió, ompliria planes senceres de diaris, ompliria noticiaris radiofònics i ompliria noticiaris televisius: si estiguéssim assistint, per exemple, al debat sobre el futur de l'advocacia o el futur de la judicatura, o el futur dels militars, o el futur dels enginyers, si estiguéssim assistint a aquest debat, segur que seria objecte de notícies constants, d'articles de polèmiques, de debat. Tot això no hi és, i no hi és justament en els mitjans informatius.

Això és greu i pot conduir, llevat que el govern capgiri aquest intent i faci cas del que pensem les organitzacions professionals, les associacions de la premsa de tot Espanya, les unions de periodistes i els sindicats; si no fa cas del que nosaltres pensem, i fa més cas del que diuen els sectors empresarials, que també val a dir que no són tots els sectors empresarials vinculats a la premsa, però sí els que representen a través de la patronal els empresaris de premsa actualment; si fa més cas dels empresaris, arribarem al punt que aquesta professió com a tal hagi desaparegut de fet. I que nosaltres estiguem en mans, que ja hi estem —com ho ha apuntat en González Ledesma— a les mans dels empresaris.

Jo apunto aquest fet, perquè penso que és un fet molt greu, i és un fet que conculca la llibertat d'expressió, en la mesura que la trasllada d'una manera absoluta pràcticament, en mans d'aquells que "empleen" periodistes o "empleen" persones per

ser periodistes. Aleshores, ja no tan sols tenen el control ideològic, sinó, que, a més a més, tindran la possibilitat de dir vostè és o no és periodista d'acord amb les seves preferències, que algunes vegades, moltes vegades probablement, responen a criteris encertats, però és un fet que deixa un àmbit d'arbitrariament absolut per als empresaris o el podria deixar. Punt primer.

"Sembla mentida que molts anys després de la vigència de la Constitució aquests drets fonamentals —(secret professional, clàusula de consciència)— restin sense desenvolupar."

Punt segon. S'ha parlat de la clàusula de consciència, i s'ha parlat del secret professional. Sembla mentida que al cap de molts anys després de l'entrada en vigor de la Constitució, aquests drets fonamentals, pel que fa a l'àmbit dels mitjans informatius, encara restin per desenvolupar. La clàusula de consciència va ser incorporada a la Constitució per molts motius, però en aquells moments, justament quan s'estava discutint la Constitució, a Barcelona, un col·lectiu de més de trenta periodistes estàvem reclamant la clàusula de consciència, en la lluita que es va produir al "Diario de Barcelona", entre les imposicions de la propietat i el que aquell col·lectiu de periodistes, que era tota la redacció amb el seu director, pensàvem. I vàrem conquerir, de fet, aquesta clàusula de consciència. I jo recordo perfectament, els companys que ho vàrem viure ho recordem, que d'aquella experiència, alguns parlamentaris de tots els partits polítics catalans, alguns parlamentaris varen dir que ells, a la vista d'això, insistirien, i molt, en el reconeixement de la clàusula de consciència en la

Constitució, i certament va quedar reconeguda. No s'ha desenvolupat després i, en conseqüència, ens trobem novament amb un gran principi que no té una concreció pràctica en el desenvolupament professional quotidià, que passa per les redaccions dels diaris, de les revistes, de les emissores radiofòniques, de les televisions, etc.

El mateix es podria dir del secret professional. Hi ha hagut alguns casos darrerament de conflicte entre la judicatura i algun director de diari en relació amb el secret professional, i s'ha hagut d'esperar la decisió del jutge, en aquest cas reconeixent el secret professional, per tal de no processar aquest director de diari. Ha estat una decisió del jutge, interpretant lleis, però no hi ha un reconeixement explícit de l'àmbit concret del secret professional, sense el qual és pràcticament impossible un treball en profunditat, un treball d'investigació a l'hora d'informar, ho repeteixo, a través de qualsevol mitjà d'informació en general.